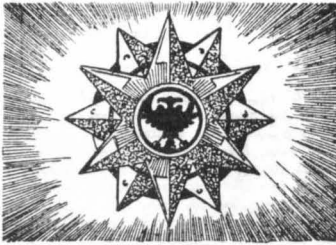

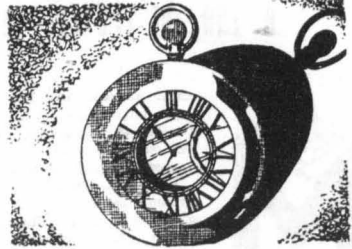
ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ BEEMS TAYLOR

Ο ΜΕΓΑΣ ΔΟΥΞ ΙΒΑΝ

Κάποιο στρατιωτικό παράσημο...

Είν' άγνωστο, γιατί τόν φώναζαν «ὁ Καπετάνιος».

Συνήθως, αὐτοὶ ποὺ διευθύνουν τὰ γκαρσόνια στὰ ἐστιατόρια, λέγονται «μαίτρ ντ' ὀτέλ». Στὴ Γερμανία τοὺς λένε «Λέρρ "Ὀμπερ» καὶ στὴν Ἀμερική πρώτους τραπέζιερίδες.

σθὴ ἢ προδοσία τοῦ Μεγάλου Δουκός, ὥστόσο, μὲν ὁ Φρέντυ μῆκε στὴν αἴθουσα τῆς «Βαθυλῶνας», ὅλοι ἀνεγνώρισαν ἀμέσως τὸν προδότη "Ιβάν.

"Ἡ Τζόαν δὲν ἔκρυψε τὸν θαυμασμό της.

—Μὰ εἶσαι θαυμάσιος, Φρέντυ! ἐπαλελάμβανε. Γίως σοὺ ἤρθε ἡ σκέψις αὕτη; Διηγῆσου μου, τὸ περιστατικὸ τῆς προδοσίας τοῦ Μεγάλου Δουκός, γιὰτὶ δὲν τὸ θυμοῦμαι καλά.

—Συνέθη στὶς ἀρχὲς τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1917, ἀρχισε νὰ λέη ὁ Φρέντυ. Ὁ Μεγάλος Δοὺξ "Ιβάν διοικοῦσε τὴν Ἐνῆτη στρατιά καί, ὅπως λέγουν, τὴν παρέδωσε στοὺς Γερμανοὺς γιὰ νὰ πάρη ἓνα ἑκατομμύριο ρούθλια. Ἦταν φαίνεται πινυμένως στὰ χρεῖ. Ἔτσι ὁ ἔχθρος κύκλωσε καὶ κατέστρεψε τὴ στρατιά. Ἐβδμήμητα χιλιάδες σκοτώθηκαν καὶ πληγώθηκαν κ' ἑκάτο χιλιάδες ἔπεσαν αἰχμάλωτοι στὰ χέρια τῶν Γερμανῶν. Ἦταν μὴ τέτοια φοβερὴ πανωλεθρία, ὥστε οἱ Ρῶσοι κόντεψαν νὰ τρελλαθοῦν σὰν τῶμαθαν...

—Τὶ αἰσχρὴ, τί ἄτιμη πράξις! φώναξε ἡ Τζόαν μὲ ἀγανάκτησι. Κι' αὐτὸς ὁ ἄβλιος τί ἀπέγινε;

—Κανεὶς δὲν ἔξερε!

—Θά ἦταν ἄρατος ἄνδρας ὁ Μέγας Δοὺξ, ἔ, Φρέντυ; ρώτησε ἡ νέα, κυττάζοντας τὸν σύντροφό της μὲ θαυμασμό.

—Ἔτσι φαίνεται! ἀπάντησε ὁ Φρέντυ μὲ ταπεινοφροσύνη. Πρέπει ὅμως, πρόσθεσε γελώντας, νὰ φάμε κάτι Ρωσσικὸ. Θέλεις χαβιάρ;

—Ὁ! ναι, τρελλαινῶμαι γιὰ τὸ χαβιάρ.

—Καπετάνιε! φώναξε ὁ Φρέντυ.

Ὁ «Καπετάνιος» ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή στεκόταν μὲ τὴ ράχη του γυρισμένη στὸ τραπέζι τους. Ὅταν ἔκουσε πὺς τὸν φώναζαν, πλησίασε στὸ τραπέζι τῶν δύο νέων. Ἀλλὰ μὲν ἀντίκρυσε τὸν Φρέντυ, κοντραστάθηκε, χλωμίωσε τρομερὰ κ' ἀμέσως ἔγινε κατακόκκινος. Ὡστόσο, οἱ δύο νέοι δὲν ἀντελήφθησαν τὴν ἀγωνία του. Ὁ «Καπετάνιος» συνῆλθε ἀμέσως καὶ μὲ φαινομενικὴ ἀπάθεια εἶπε:

—Καλησπέρα, μίς "Εβερест! Σὰς συγγαίρω γιὰ τὴ μεταμφίεσί σας. Κύριε Κόνζουακ, εἶστε ἴδιος κ' ἀπαράλλακτος ὁ Μέγας Δοὺξ "Ιβάν...

—Ὁ! Φρέντυ! φώναξε ἡ Τζόαν, φαντάσου πὺ κ' ὁ «Καπετάνιος» σὲ ἀναγνώρισε. Μήπως τὸν γνωρίσατε τὸν Μεγάλου Δοῦκα; ρώτησε ἡ Τζόαν μὲ περιέργεια.

—Πολὺ καλά, μάλιστα! ἀπάντησε ὁ «Καπετάνιος», τὸν γνωρίζω στὸ Παρίσι, πρὸ τοῦ πολέμου.

—Ἀλήθεια, εἶπε ὁ Φρέντυ, συνήθιζε νὰ πηγαίνει δύο φορὲς τὸ χρόνο στὸ Παρίσι. Κρατοῦσε μάλιστα ἓνα ὀλόκληρο διαμέρισμα στὸ «Ρίτς». Ἐξόδευε ἀλύπητα τὰ χρήματά του! Ἦταν γνωστὸς γιὰ τὴν περίφημη γενειάδα του καὶ γιὰ...κάτι παράξενα σιγάρια, πὺ συνήθιζε νὰ καπνίζει.

Ὁ «Καπετάνιος» χαμογέλασε καὶ εἶπε:

—Βλέπω πὺς μελετήσατε καλά τὸ πρόσωπο ποὺ παριστάνετε, κύριε Κόνζουακ. Ναι, πράγματι, ὁ Μέγας Δοὺξ "Ιβάν, κάπνιζε κάτι ἰδιαίτερα σιγάρια, τὰ ὅποια τοὺς κατασκεύαζε κάποιος Σμολῶφ στὴν Πετροῦπολι—τὸ Λένινγκραντ, ὅπως τὸ λένε τώρα—ἀλλὰ ὁ Σμολῶφ τουφεκίστηκε ἀπὸ τοὺς Μπολσεβίκους στὰ 1918. Ἔτσι δὲν ὑπάρχει πια κανεὶς πὺ νὰ μορῆ νὰ φτιάξῃ τέτοια σιγάρια.

—Τὶ εἶδος σιγάρια ἦσαν αὐτὰ; ρώτησε ἡ Τζόαν.

—Ἐἶχαν μῆκος μίαις παλάμης καὶ πάχος ἑνὸς δακτύλου. Ἦσαν σφραγισμένα μὲ τὸ Ἀυτοκρατορικὸ οἰκόσημο κ' εἶχαν μαῦρο ἐπιστόμιο.

—Τὶ εἶδους ἄνθρωπος ἦταν ὁ Μέγας Δοὺξ; Συμπαθής;

—Ναι, μοῦ ἦταν συμπαθής... Νομίζω πὺς... θὰ σὰς ἄρσει, μίς "Εβερест.

—Τὶ γνώμη σχημάτιζετε γι' αὐτόν, δταν μάθατε τὴν πράξι του; Νομίζετε πὺς τὸ ἔκαμε γιὰ τὰ χρήματα; Γιὰ νὰ πλη-

Κι' ὅμως στὴ «Βαθυλῶνα», τὸ φημισμένον κοσμικὸ κέντρο τοῦ Λονδίνου, εἶχε κρατήσει, ἄγνωστο γιὰτὶ, ἡ συνήθεια νὰ λέγεται ὁ διευθύνων τραπέζιερὴς «Καπετάνιος».

Ὁ «Καπετάνιος» λοιπὸν, στεκόταν σοβαρὸς καὶ μεγαλοπρεπῆς μὲ τὸ γιγάντιον ἀνάστημά του, στὴ μέση τῆς αἰθούσας κ' ἐπέβλεπε τὸ σερβιρίσμα τοῦ δείπνου στὰ μικρὰ, κομψὰ τραπέζια τῆς «Βαθυλῶνας».

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, γινόταν ὁ ἑτήσιος, μεγάλος χορὸς τῶν μετεμφιεσμένων. Κάθε χρόνο, ὁ χορὸς αὐτὸς ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ κοσμικὰ γεγονότα τῆς μεγαλοπυλότητας. Ἀπὸ μῆνες προτίτερα, οἱ ἐνδιαφερόμενοι προσπαθοῦσαν νὰ ἐξασφαλίσουν μιά πρόσκλησι, τὴν ὁποία ἀκριβοπλήρωναν. Εἶχε τρεῖς λίρες τὸ εἰσιτήριο.

Ἡ διέυθυνσι τοῦ κέντρου ὄριζε ἀπὸ πρὶν, τὴ ἐποχῆς κοστούμια θὰ φοροῦσαν οἱ καλεσμένοι: Τῆς Βικτωρίας ἢ τῆς Τρίτης Ἀυτοκρατορίας ἢ τῆς Ἀναγεννήσεως κ. ο. κ. Χαρὶν ποικιλίας, ἐφέτος ἡ διέυθυνσι οὐκ εἶχε προδορίσει ὀριωμένη ἐποχῆ, ἀλλὰ εἶχε δηλώσει πὺς οἱ καλεσμένοι ἔπρεπε νὰ φοροῦν ἐνομαστικὰ ἱστορικῶν, γνωστῶν προσώπων, αἰσάφορον ποίαις ἐποχῆς. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔβλεπε κανεὶς μέσα στὴ «Βαθυλῶνα» καμιά δεκαριά Ἡρώνας, ἄλλους τόσοὺς Νέλουνας, δύο-τρεῖς βασιλίτσας Ἐλισάβετ, Ῥιχαρδους Γ' καὶ τουλάχιστον δώδεκα Λουκρητίες Βοργία. Ὑπῆρχαν ἀκόμα Αἰκατερίνες τῆς Ρωσσίας, Μαρίας Στούαρτ, Ναπολεόντες καὶ μεταξὺ ἄλλων, ἓνας Ἐδραῖος τραπέζιερὴς, ὁ ὁποῖος, θέλοντας νὰ παραστήσῃ τὸν Χίτλερ, εἶχε μεταμφιεστῆ ἔτσι, ὥστε ὅλοι τὸν ἐπαίρων γιὰ τὸν... Τσάρλι Ἰσάπλι!...

Ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος γελῶσε, διασκέδαζε, χάρεσε καὶ μονῶνα ὁ «Καπετάνιος» διατηροῦσε τὸ ἀπαθὲς ὕφος του, καὶ διέύθυνε μὲ μαεστρία ὅλη τὴν στρατιά τῶν γκαρσόνων.

Μέσα σ' ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμο, ὁ Φρέντυ Κόνζουακ ἐξεχώριζε. Εἶχε ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ἦ μεταμφιεστῆς τοῦ σὲ Μεγάλου Δοῦκα "Ιβάν, ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐπιτυχής! Κι' ἡ ἐπιτυχία του ὄπηρε πλήρης, ὅταν ἡ Τζόαν Ἐβερест δέχθηκε ἐπανειλημμένως νὰ χορεύῃ μαζί του καὶ μάλιστα νὰ δειπνήσουν οἱ δύο τους σ' ἓνα μοναχικὸν τραπέζακι...

Κάποτε, εἶχε πέσει στὰ χέρια τοῦ Φρέντυ μιά πεντάτομη ἱστορία τοῦ τελευταίου μεγάλου πολέμου. Κι' ἔνα βροχερὸ βράδυ, πὺ εἶχε μείνει στὸ σπίτι του, εἶχε πάρει στὴν τυχὴ τὸν τρίτο τόμο καὶ τὸν ἐξεφύλλιζε. Ἐκεῖ μέσα εἶδε μιά εἰκόνα τοῦ Μεγάλου Δουκός "Ιβάν, τοῦ διοικητοῦ τῆς Ἐνῆτης Ρωσσικῆς στρατιάς, τὴν ὁποία εἶχε προδώσει στοὺς Γερμανοὺς τὸ 1917.

Πέρασε ἀπὸ τότε καιρὸς κ' ὅταν κάποτε ὁ φίλος του ὁ Τζὰκ Φόρστερ τοῦ εἶπε ἐμπιστευτικὰ πὺς θὰ πῆγαινε στὸ χορὸ τῆς «Βαθυλῶνας» μετεμφιεσμένος ὡς Ρωσσουτίν, ὁ Φρέντυ θυμήθηκε τὸν Μεγάλου Δοῦκα "Ιβάν, τὸν προδότη, κ' ἀποφάσισε νὰ τὸν... ἀντιπροσωπεύσῃ στὸ χορὸ.

Ἐπὶ ἑβδομάδες ὁ Φρέντυ μελέτησε καὶ διάβασε μὲ παληξ ἐφημερίδες τὸ περιστατικὸ αὐτὸ τῆς προδοσίας τῆς Ἐνῆτης στρατιάς, ὡς ὅτου ἔμαθε ὅσα ἤθελε γιὰ τὸν "Ιβάν.

Τὸ κοστούμι τοῦ ἀξίωματικῶ τῆς Ρωσσικῆς Ἀυτοκρατορικῆς Φρουρᾶς, τοῦ πῆγαινε θαυμάσια. Ἦ ἀλήθεια εἶνε πὺς ὁ Φρέντυ ἦταν ἓνα λευτερόκορπο παλληκάρι. Ἦ ἐπιτυχία τῆς γενειάδας του ἕλταν μοναδική! Τοῦ τὴν εἶχε κολλήσει ὅλλωστε ὁ μεγαλύτερος κομμωτῆς τοῦ Λονδίνου. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλλα, ἦταν πὺς μέσα στὴν ἄπειρατὴ αἰθούσα τῆς «Βαθυλῶνας» δὲν ὄπηρε δεύτερος "Ιβάν.

Ὁ Φρέντυ ἐφοροῦσε μὲ χάρι τὸ φανταχτερὸ κοστούμι του, καὶ μ' ὅλο πὺ ὁ χρόνος, ἢ μᾶλλον ἡ Ἐρυθρὰ ἐπανάστασις εἶχε κάνει μέσα στὴ φρικὴ τῆς νὰ ξεχα-

Μερικὰ γράμματα μὲ τὸ Ρωσσικὸ αὐτοκρατορικὸ οἰκόσημο...

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

"Ένας Άγγλος δημοσιογράφος, διηγουμένος τις εντυπώσεις του από την επίσκεψή που έκανε τελευταία σε μία από τις άριστοκρατικότερες λέσχες κωνοστίων του Λονδίνου, γράφει, εκτός των άλλων, και τον ακόλουθο περιεργό ύμνο της λέσχης... προς το τοιμοπού :

"Είνε αξιοσημειώστερο το να φοιμάριον η κυρίες τοιμοπού, παρά τοιγράφο. Το τοιμοπού δεν ένε σάν το τοιγράφο, που κάνει τον άνθρωπο άσπαστο και φιλόδοξο. Το τοιμοπού έμναινε στον άνθρωπο που το πρωτομάει, ιδέες πρακτικές και τον κάνει θετικόν... Το τοιμοπού ένε ο πρώτος και μεγαλειότερος διδάσκαλος της οικονομικής έπιστήμης... Το τοιμοπού πρέπει να επικρατήσει και θά επικρατήσει !"

Τί σου έινε, τέλος πάντων, αυτοί οι Έγγλέζοι κι' αυτές η Έγγλέζες !

Πρό χρόνων, έκάη στις όχθες του Ρήνου μία δρυς, της οποίας ο κορμός είχε ύψος 35 μέτρα και βάρος 55 χιλιάδων χιλιογραμμών. Ο κορμόστερο ύψος, ή δρυς αυτή δεν ένε η μεγαλειότερη του κόσμου. Στο κομμητήριο του Άλλουβάλ της Νορμανδίας υπάρχει μία δρυς, η οποία σκεπάζει με τα κλωνάρια της όλοκληρο το κομμητήριο. Το ύψος του κορμού της δρυός αυτής ένε 60 μέτρα και η περιμετρός του 18 μέτρα.

Τα παλιά χρόνια στην Κίνα δεν πληρώνανε τους γιατρούς, γιά να τους θεραπεύουν όταν αρρωστούσαν, άλλα τους πληρώνανε με το μίση ενόσω ήσαν ήγυει, γιά να προλαμβάνουν κάθε αρρώστεια τους. Όταν αρρωστούσε δηλαδή κανένας από τους συνδρομητάς ενός γιατρού, τότε αυτός όχι μόνο ήταν ίσοχρημένος να τον θεραπεύσει, άλλα και να τον αποζημιώσει γιά όλες τις ζημιές που όφειλετο εξ αιτίας της αρρώστιας ! Λέγεται σκετικώς ότι η ιδέα της ασφάλισης της ζωής και η ίδρυσις ασφαλιστικών εταιρειών στην Εγγλάτη, όφειλεται στο έθιμο αυτό των Κινέζων.

Πρό σαράντα χρόνια, κάποιος Άγγλος περιηγητής, αφού έμελέτησε επί άρκετό διάστημα τα ήθη και τα έθιμα των κατοίκων των επαρχιών Πάρι, Ουαί, Πολτάβας και Βροσαρβίας, έδημοσίευσε κατόπιν στο «Δελτίο της Άστρονομικής Εταιρείας των Παρισίων» τις έξής καταπληκτικές άστρονομικές αντήληψεις των Ρώσων χωρικών :

"Οι Ρώσοι χωρικοί θεωρούν τον ήλιο ως μυστηριώδες αγαθόσπον όν και την σελήνη ως αδελφή του. Τα άστρα ένε λαλιάνες του λαλιού του Θεού κι' οι κοιλίες άγγελωφόροι του, με τους άστρους πέλνει άπασια μνήνιατα στους ανθρώπους, αποδείας, πολέμου και λοιμοίς. Ο διάπνος άστρη ένε η ψυχή κάποιου άποθανόντος που ταξιδιούει γιά τον Παράδεισο. Την Μεγάλη Άρκτο την θεωρούν ως το χειροί μάς τερματίας καταπόρίας, μέσα στην άποια βράζει το γάλα του Διαιουργού. Ο Γαλαξίας τέλος ένε ο δρόμος που ακολουθεί ο Μωυσιής, γιά να συναντηθή με τον Θεό και να πάρη τις εντολές του"

"Ένα από τα πιο παράξενα σιναικόσια, ένε άναμφιβόλως και το ακόλουθο :

Ο Γερμανός άστρονόμος Μαϊδλερ, που η παρατηρήσεις του γιά την σελήνη τον έκαναν ένδοξο, εινε κάποτε στο σπίτι μιας κυρίας ένα όμοιομα της σελήνης από κερί, τόσο έπιτυχημένο, όστε λίμνιε καταπληκτος, κι' όταν έμαθε ότι ο κατασκευαστής του όμοιομάτος ζέκονη ήταν ή οικοδόστοινα, την παρακάλεσε να του τοιμοπού ή να του τοιμοπού ή να του τοιμοπού ! Άλλα η οικοδόστοινα με κανένα τρόπο δεν έννοωσε να άποζημιώση το όμοιομα της σελήνης, που ή ίδια του είχε φτιάξει με πολλούς κόπους. Τότε ο άστρονόμος, χωρίς να διατάξη καθόλου, παντρεύτηκε την κόρη της κυρίας της κέρνης σφαιρας της σελήνης, την άποια ήπρε κατόπιν αυτού ως προύα !

Ο Διοκλητιανός, κατά το 301 μ. Χ., έξέδοκε ένα διάταγμα, με το όποιο όριζε το άνώτατο όριο των τιμών όλων των έμπορευμάτων, καθώς και των άμοιβών των διαφόρων επαγγελματιών. Κάποις περιεργείας αναμέριουμε την διάταξη μερών ειδών : Κρέας βοδιού ή λίτρα δηνάρια 12, δηλαδή 0,35 χρονές δραχμής. Κρέας άρνιοί ή λίτρα δηνάρια 12, δηλαδή 0,18 χρονές δραχμής. Χοιρινό γάλακτος ή λίτρα 6 δηνάρια, δηλαδή 0,35 δραχμής χρονές. Ολόκληρος λαγός έκατόν πενήντα δηνάρια, δηλαδή δραχμής χρονές 3,58. Περιστέρια 24 δηνάρια το ζεύγος, δηλαδή 0,54 χρονές δραχμής. Τα χυλιά της Καπαδοκίας τρεις χυλιάδες δηνάρια, δηλαδή 58,50 χρονές δραχμής. Ένα άμάξι με δύο τροχούς 500 δηνάρια, δηλαδή 18 χρονές δραχμής. Το ζεύγισμα 2 δηνάρια, δηλαδή 0,04 χρονές δραχμής. Άν, δηλαδή, πληρώνανε άνάλογο και σήμερα, το ζεύγισμα θά μάς στοιχίξε 70 λεπτά !

ρώση τά χρέη του ;
Ο «Καπετάνιος» δέν άπάντησε άμέσως. Κατόπιν έιπε άργά :
—Όχι ! Δέν πιστεύω να τό έκανε γιά χρήματα, άλλα πώς μπορεί να κρίνη κανείς ; Ποιός σας λέει πώς δέν τον πρόδωσαν κι' αυτόν ;
—Νά τον πρόδωσουν ;...
—Ναι ! Άς υποθέσουμε πώς αλήθεια δέχθηκε να παραδώση τη στρατιά στον έχθρο ! Άς υποθέσουμε πώς ήταν άπελπισμένος, πώς ή καρδιά του σπαράζόταν καθώς έβλεπε τους στρατιώτες του ηηστικούς, ξεπαγιασμένους, να πεθαίνουν από τις στερήσεις, άνίσχυρους ν' άμυνθοούν σε μία έπίθεση του έχθρου. γιαντί οι κλέφτες των μετόπιθεν, οι καταστροφείς του Κράτους, δέν έστελναν ούτε τρόφιμα, ούτε ρουχιόμο, ούτε όπλα !
—Ίσως από όικτο θέλησε να τους παραδώσει, γιά να εξασφαλίση τη συντήρησι των δυστυχισμένων στρατιωτών του...
—Χωρίς τροφή ! Χωρίς όπλα ! φώναζε ο Φρέντυ.
—Η Ένιάτη στρατιά, έιπε άργά ο «Καπετάνιος», ήταν ώπλισμένη με... ρόπαλα ! ! !... "Έτσι μου έιπαν τουλάχιστον ! ! !
—Άλλα τότε, γιαντί οι Γερμανοί έκαναν την άτιμία να τους σκοτώσουν, αφού ήσαν άσπλοι ; ρώτησε η Τζόαν.
—Άς μη κρίνουμε ούτε τους Γερμανούς, μες "Έβερρεστ. Άν σας έλεγα πώς μία δλόκληρη στρατιά έστερέωσε όπλων, θά τό πιστεύατε ποτέ ;
—Άσφαλώς όχι ! έιπε ο Φρέντυ. Νομίζετε πώς πέθανε ο Ίθαν ;
—...Νομίζω... ναί ! έιπε ο «Καπετάνιος» άργά. Άπόψε τον ξαναφέρατε σεις στη ζωή, κύριε Κόνζουακ !
—Ω ! πάμε να φύγουμε, Φρέντυ ! έιπε η Τζόαν
Η θλιβερή αυτή ιστορία με λυπησε πολύ. Τον καυμένο τον Ίθαν ! Τι τραγική ή θέσις του ! Χωρίς τροφή, ρουχιόμο και όπλα ! Θεέ μου, τί βαρεια θάταν η συνείδησις αυτού του δυστυχισμένου... και να μη μπορή ούτε καν να δικαιολογηθή ! ! !

Ήταν πέντε το πρωί, όταν ο «Καπετάνιος», άφου τελείωσε την ύπηρεσία του, άνέθηκε στην καταμαρούλα του στο διαμέρισμα των ύπηρετών. Έθγαλε από το λαϊμο του με λεπτή άλυσοίδα, από την όποια κρεμόταν ένα κλειδί. Μ' αυτό άνοιξε ένα συρτάρι του κομμού και πήρε από μέσα ένα μακρύ κουτί από μαύρο Μαροκινό δέρμα. Άπάνω στο καπάκι ύπήρχε ένας χρυσός άετός και από κάτω ένα χρυσό μονόγραμμα με Ρωσικά ψηφία. Ο «Καπετάνιος» κάθισε στη μοναδική καρέκλα, που ύπήρχε μέσα στο δωμάτιο και έάπλωσε τά πόδια του, άπάνω στο κρεβάτι. Κατόπιν, με ευλάβεια σχεδόν, άνοιξε το κουτί. Έκει μέσα, ύπήρξαν μερικά γράμματάς με Ρωσικές έπιγραφές και στη γωνιά οι φάκελλοι έφερον το Ρωσικό Αυτοκρατορικό Στέμμα. Υπήρξαν ακόμα ένα χρυσό ρολόι με το ίδιο μονόγραμμα, που έιχε το κουτί, άδομαντοκόλλητο, ύπήρχε ακόμα ένας άσπρη με πολύτιμα πετράδια, κάποιο στρατιωτικό παράσημο προφανώς, και τέλος καμμιά άκοσμοαία μεγάλη παράξενα σιγάρα με το Ρωσικό Αυτοκρατορικό οικόσημο, και με μαύρο έπιστόμιο...

Ο «Καπετάνιος» πήρε ένα από τά σιγάρα, χτύπησε έλαφρά έλαφρά την άκρη του άπάνω στην παλάμη του και κατόπιν τό άναψε. Τράβηξε με άπόλαυσι μια θαθεία ρουφηξιά, και κατοπιν μουρμούρισε :

—Σ' έχχαριστώ, μες "Έβερρεστ, γιαντί κατάλαβες πόσο ύπέφερα ! ! !

Και τά μάτια του «Καπετάνιου»—του Μεγάλου Δουκός Ίθαν—γέμισαν δάκρυα...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Πριν παντρευθής, άνοιξε όφθάνονχτα τά μάτια σου. Μά μάλις παντρευθής, κρύτα τα διακώς θεόλαιστα... Σαντιέρ

Πολλές φορές η δραστηριότης πέτυχε, εκεί που η έξυπνάδα δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα. Κοραής

Μην παντρεύεσαι, αν δεν όμοιάσεις, αν δεν ψηθής στη ζωή. Διαφορετικά θά μετανιώσεις πολύ μια μέρα. Ζουώ

Όγδόντα τοίς έκατό η γυναίκες θεωρούν τους σιζύγους των ως άγρούς υπό εκμετάλλευσιν. Πικρή αλήθεια αυτό,μά αλήθεια όσοωδύηστε.

